ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ (Μάρκ. η΄, 34 – θ΄,1)
17 Σεπτεμβρίου 2023

Τρεῖς ἀπαραίτητες πρϋποθέσεις ποὺ πρέπει νὰ ἔχει ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ ἀκολουθήσει τὸν Χριστό, ἀδελφοί μου, διευκρινίζονται στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς σωστὸς χριστιανὸς καὶ μαθητής τοῦ Κυρίου. Ἀντίθετα μὲ τὴν συνήθεια τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ποὺ προκειμένου νὰ προσελκύσουν ὀπαδοὺς ὑπόσχονται παροχές, τιμὲς καὶ ἀπολαύσεις, ὁ Κύριος μᾶς προτρέπει νὰ ἀπαρνηθεῖ ὁ πιστὸς τὸν ἑαυτό του, ὕστερα νὰ σηκώσει τὸν προσωπικό του σταυρὸ καὶ τέλος νὰ ὑπακούσει στὶς ἐντολές του.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἀναγκάζει καὶ δὲν ὑποχρεώνει κανένα. Ζητεῖ ὅμως ἀπὸ τὸν καθένα μας ἐλεύθερα νὰ ἀκολουθήσει μὲ συνέπεια, ἀποφασιστικότητα καὶ ἡρωϊσμό.

Τὸ «ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν» ἰσοδυναμεῖ μὲ νέκρωση πρὶν τὸ θάνατο. Ἀπαρνοῦμαι τὸν ἑαυτό μου σημαίνει ταπεινώνομαι γιὰ χάρη τῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων. Χάνω γιὰ νὰ κερδίσει ὁ ἄλλος. Στεροῦμαι γιὰ νὰ πλουτίσει ὁ συνάνθρωπός μου. Ἀρνοῦμαι κάθετὶ ποὺ μὲ χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀγωνίζομαι νὰ ὑποτάξω τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς σάρκας μου. Γυρίζω τὴν πλάτη στὴν πονηρία. Νεκρώνω ὅ,τι μὲ κρατάει δέσμιο μὲ τὴ γῆ. Ὑπερβαίνω τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ προσπαθῶ νὰ γίνω σωστὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ προϋποθέτει δύναμη καὶ ἀποφαστικότητα. Πάνω ὅμως ἀπὸ τὴ δική μας δύναμη ὑπάρχει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς δυναμώνει γιὰ νὰ τὸ καταφέρουμε, ἐπειδὴ μόνοι μας δὲν μποροῦμε νὰ παλαίψουμε κατὰ τοῦ διαβόλου.

Τὸ «ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ» ἀφορᾶ στὸν βαρὺ Σταυρὸ ποὺ ἐπωμίζεται κάθε πιστός. Ὁ πόνος εἶναι σὰν τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὸν πόνο τῆς Σταυρώσεως ὑπάρχει ἡ λύτρωση καὶ ἡ δόξα τῆς ἀναστάσεως. Ὅπως ὁ Χριστὸς ὑπέφερε πάνω στὸν Σταυρό, ἔτσι ὑποφέρει κάθε πιστὸς καθὼς σταυρώνεται κάθε μέρα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Τὶς ἀλήθειες τῆς σταυρώσεώς μας θὰ τὶς βιώσουμε στὴν καθημερινή μας ζωή. Ὅπως Ἐκεῖνος προδόθηκε ἀπὸ τὸ μαθητή του, ἔτσι κι ἐμεῖς προδινόμαστε ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπημένους καὶ ἔμπιστους ἀνθρώπους μας. Ὅπως ὁ Κύριος παράνομα δικάστηκε καὶ κατακρίθηκε, ἔτσι κι ἐμεῖς καταδικαζόμαστε μὲ εὐκολία ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους. Ὅπως Ἐκεῖνος περιφρονήθηκε, ὑβρίσθηκε, χλευάστηκε, ἔτσι κι ἐμεῖς γινόμαστε στόχος τῶν εἰρωνειῶν καὶ τῶν ὕβρεων τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀφέθηκαν δοῦλοι στὴν ἁμαρτία. Κλῆρος τοῦ μαθητοῦ εἶναι ἡ μίμηση τοῦ

Διδασκάλου καὶ κληρονομιὰ τοῦ πλάσματος ἡ ζωὴ τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ παθήματα ποὺ μᾶς προκαλεῖ ὁ κόσμος, ἔχουμε καὶ τὰ παθήματα ποὺ μᾶς προκαλεῖ ὁ ἴδιος μας ὁ ἑαυτός. Εἶναι οἱ πονηροὶ λογισμοὶ καὶ οἱ ἄτακτες ἐπιθυμίες ποὺ σὰν ἀγκάθια καὶ καρφιὰ προκαλοῦν τὴν θλίψη καὶ ἀνισορροποῦν τὸν ἀγῶνα μας.

Καὶ τέλος τὸ «καὶ ἀκολουθείτω μοι». Ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἡ καθημερινὴ σταύρωση μᾶς ἑνώνει μὲ τὸν Χριστό. Ἐκεῖνος ποὺ κατόρθωσε νὰ νεκρώσει τὰ πάθη του καὶ νὰ σταυρώσει τὶς ἐπιθυμίες του χαριτώνεται ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης, τῆς βαθειᾶς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης, τὰ ὁποῖα γεμίζουν τὴν ψυχή του καὶ ἔτσι νοιώθει τὴν ἀξία τῆς ζωῆς, ἀφοῦ γίνεται δοχεῖο ἁγιασμένο τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

ἡ δύναμη τῶν ἀπολαύσεων τοῦ κόσμου τούτου νικᾶ καὶ παρασύρει καθημερινὰ πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ τυφλὰ παραδίδονται στὴν ἐξουσία της καὶ γίνονται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν θύματα τῆς ζωῆς.

Σήμερα ὁ Χριστός μᾶς ὑποδεικνύει ὁδὸν σωτηρίας. Εἶναι ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὸν προσωπικό μας Γολγοθᾶ, σκληρὸς καὶ ἀνηφορικὸς δρόμος, ἀλλὰ ἀποτελεσματικὸς καὶ σωτήριος. Στὴν πορεία τοῦ δρόμου αὐτοῦ θὰ κουρασθοῦμε καὶ θὰ ὑποφέρουμε, ὥσπου νὰ φθάσουμε στὸ τέρμα, ποὺ εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς ζωῆς καὶ ὁ θρίαμβός της.

Ὁ Σταυρὸς ποὺ ἐπιλέγουμε ὡς τρόπο πορείας, νὰ ἔχουμε τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι ζωὴ καὶ ἀνάσταση. Εἶναι ὁ πόνος ποὺ φέρνει χαρὰ καὶ ἡ νέκρωση ποὺ φέρνει αἰώνια ζωή. Ἀμήν.